

Tuska painaa pontevasti
kipu kalvavi kamala.
Äidinruumis polttechessa
luomistuskassa kovassa,
synnytyksen syöverissä
pienen vauvansa varalla.

Isää raastaa huoli siitä
mikä rakkaalle hyväksi,
kuinka tuska helpottaisi,
homma helpoksi tulisi
perheen viimein kasvaessa,
lapsen tullessa kotihin,
pienen vauvan saapuessa,
ilon tullessa tupahan.

Äiti katsoo raukeana
poikaa pienoista korissa,
toive suuri täyttyneenä
tullut täydeksi unelma.
Valoisalta näyttää kaikki
viimein palkittu odotus.

Vuodet vierii, poika varttui
kodin turvassa hyvässä.
Hellyydellä hoivaellen,
rakkaudella raviten.
Lapsi leikki leikkejänsä,
tutki tarkasti tilansa,
laajennellen piiriänsä
vuosi vuodelta enemmän.

Kasvoi poika suuremmaksi
nuorukaiseksi yleni,
kapinoi ja kiukutteli,
etsi paikkaansa parasta,
epäili ja mietiskeli

usein riitoihin repesi:
- Isä, kuinka sen sanoisit?
Mikä mulle on parasta,
et voi tietää tuntojani,
minun haaveita haluta.
Et voi kohtaani kokea,
etkä tiedä tuskiani.
Itse tieni kai valitsen,
omat matkat taivaltelen.
Pidä suusi siis supussa,
kielenkannat kahlehdissa.
Kyllä sitten voin kysyä
konsa tarviin neuvojasi.

Lähti poika pontevasti,
teki päätöksen äkisti,
Isä kielsi, siunas Äiti,
vähän vaarikin varoitti,
mummo mennyttä murehti,
itkusilmin silmäeli,
poika kuitenkin osasi,
oman tiensä suunnitella.

Kyllillä tosin kysyivät,
osaamista, taitamista,
ahkeruuttakin kovinta
uurastusta uupumatta,
vastuksien voittamista,
tahtoa ja tietämystä,
hallintaa kaikkien alojen.

Eipä veijari pelännyt,
säännöksiä säikähtänyt.
Pani vekselit vedolle,
osti kaaran kunnollisen,
auton, laatua parasta,
tähti keulaisen, komean.

Meni vallan vauhdikkaasti,
riitti naisia, huveja,
oli vieheet kunnolliset,
kalut kaikki kelvolliset,
oli syötitkin sopivat,
pyytömieskin merkittävä.

Syöttiin nappasi äkisti
saalis silmälle sopiva,
kovin mieluinen, mukava
sopivainen morsioksi
aivan vaimoksi, pariksi,
puolisoksi, kumppaniksi.

Oli neito, nuori, nätti,
kultakutrinen, ihana,
aivan niin kuin tarkoitettu
pojan rakkaaksi, omaksi,
siihen rinnalle, ratoksi,
ymmärtäjäksi, iloksi,
elonmatkan maustajaksi.
Äidiksi lapsien omien,
perheen, kaiken kaitsijaksi,
toveriksi, kumppaniksi,
elinkaudeksi, ijäksi.

Riemullinen onnentunne,
miehen mielessä värisi,
elon tärkein täyttymässä,
nainen rinnalle valittu,
Tulevaisuus onnellinen
ottajaansa vain odotti.

Kaunis nainen, kallis nainen,
poika huomasi piankin,
pennit juoksi julmetusti,
kauas vauraus katosi,

rahavirtain vierieissä,
varat vaihtuivat veloiksi.

Talon, vaimo vaati vielä,
ison, mahtavan, komean,
oman auton, minkkiturkin,
piian hoitamaan taloutta,
elettiin niin loistavasti,
että naapurit kadehti.

Velkaa kertyi kaikenlaista,
panttina pihakivetkin.
Laina sinne, vippi tänne,
vielä vekseli varulta.
Tuli maksuvaikeuksia,
meni luottokin samalla,
vaimo lähti kanssa toisen,
hajosi koko paletti.
Lapsetkin vei mennessänsä,
repi rinnasta sydämen.

Muovikassi kainalossa
mies nyt rantoja vaelsi,
hylättynä harhaellen,
pöhnässä päivänsä kulutti,
roskiksista syömisensä
koirien kera kalusi.
Sinoliin murheensa hukutti,
tenttu tunteet turruttivat.

Itsesurman julmat voimat,
otteella tarrasi lujalla,
rohkeutta silti puuttui,
äidin muistelu pelasti,
mutta kurjaa taivallusta,
mietti murheella syvällä.

Pahat voimat kintereillä

miehen pohjalle panivat,
heilui nyrkki, iski puukko,
ovi vankilan kolahti.
Sydämehen synkkyys syöksyi
viha sieluhun asettui
meni mieli murheiseksi,
apaattiseksi ajatus.

Vuodet vieri vitkastellen,
portit vankilan vavahti,
ikääntynyt harmaapäinen
vanhus vapauteen vaelsi.
Muoto musta kasvoillansa,
synkkyys mielessä yhäti.

Ilta tummuvi jo silloin,
kera kasseineen käveli
kalmistossa hiljaisessa
mielessä vaivojen lopetus,
murtumaton muuri eessä,
sillat särjetyt takana.

Silloin huomaa leimahduksen
valon kirkkaimman lähellä,
joka muuttuu enkeliksi,
Äidin hahmoksi tulevi.
-Kuule poikani parahin
jaksu tiesi uupumatta,
kunnes kutsun saat kotihin,
äidin lempeän sylihin.
Voimaa annan matkallesi,
mene rauhassa rataasi,
loppusuora vielä jaksu,
sitten juoksu on lopussa.

Pakkasaamu kylmetytti
puistoon sankarin lopulta,
aivan turha matka mainen,

Erään miehen tie

Kirjoittanut Oiva Pennanen

reissu pitkä niin kivinen.
Kurja nuoruus, kurja kuolo,
kurjaa kai koko elämä.